

Αρείου Πάγου: 269/1997, Τμήμα Β΄ Πολιτικό
Πηγή: Ε.Ε.Δ 31/97, σελ. 861

Πότε απαλλάσσεται ο εργοδότης από την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεως σε παθόντα από εργατικό ατύχημα. - Σε περίπτωση που συμβεί εργατικό ατύχημα σε εργαζόμενο σε επιχείρηση, τότε ο οικείος εργοδότης απαλλάσσεται από την υποχρέωση προς καταβολή αποζημιώσεως που προβλέπει το Β.Δ/γμα της 24-7-20, μόνο αν αυτός ανήκει στα πρόσωπα που υπάγονται στην ασφάλιση του ΙΚΑ για τον κλάδο του εργατικού ατυχήματος. Όμως δεν απαλλάσσεται ο ανωτέρω εργοδότης, εάν ο παθών είναι ασφαλισμένος σε άλλο κλάδο και όχι στον τοιοῦτο του εργατικού ατυχήματος. – Είναι εσφαλμένη συνεπώς η άποψη ότι, προϋπόθεση απαλλαγής του εργοδότη από την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεως του Ν. 551/1915 είναι ότι ο εργαζόμενος πρέπει να είναι ασφαλισμένος στο ΙΚΑ για τον κλάδο συντάξεως, η οποία δεν συντρέχει γι' αυτόν.

Πρόεδρος: ο αντιπρόεδρος του ΑΠ κ. ΝΙΚ. ΚΑΒΑΛΛΙΕΡΟΣ
Εισηγητής: ο αρεοπαγίτης κ. Χ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόροι: οι κ.κ. ΑΝΤ. ΡΟΥΠΑΚΙΩΤΗΣ και ΧΡ. ΖΗΣΗΣ

Από το άρθρο 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951, το οποίο ορίζει ότι "εις περιπτώσιν ανικανότητος προς εργασίαν ή θανάτου οφειλομένου εις ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος επελθόντος εν τη εκτελέσει της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής, εάν ο παθών περιλαμβάνεται μεταξύ των ασφαλιστέων κατά τον παρόντα νόμον προσώπων ή εν περιπτώσει θανάτου του, τα εν άρθρω 28 παρ.6 αναφερόμενα πρόσωπα, δικαιούνται των παροχών ασφαλίσεως του παρόντος νόμου, ο οικείος εργοδότης απαλλάσσεται της, εκ των διατάξεων του β.δ. της 24.7.1920 "περί κωδικοποιήσεως των νόμων περί ευθύνης προς αποζημίωσιν των εξ ατυχήματος εν τη εργασία παθόντων εργατών ή υπαλλήλων ως αύται ετροποποιήθησαν μεταγενεστέρως" υποχρεώσεως προς καταβολήν της παρά τούτων προβλεπομένης αποζημιώσεως και εξόδων νοσηλείας και κηδείας" σαφώς προκύπτει ότι απαλλάσσεται ο εργοδότης της από το ως άνω διάταγμα υποχρεώσεως προς αποζημίωση σε περίπτωση επελεύσεως εργατικού ατυχήματος σε εργαζόμενο στην επιχείρησή του μόνον αν αυτός είναι από τα πρόσωπα που υπάγονται στην ασφάλιση του ΙΚΑ για τον κλάδο του εργατικού ατυχήματος και όχι για άλλο κλάδο. Στην προκειμένη περίπτωση το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, δέχθηκε ότι ο αναιρεσείων ήταν ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. και για τον κλάδο του εργατικού ατυχήματος και ως εκ τούτου η αναιρεσίβλητη εργοδότης απαλλάσσεται από την υποχρέωση καταβολής της προβλεπομένης από τον ν. 551/1915 αποζημιώσεως για το αναφερόμενο στην αγωγή εργατικό ατύχημα που έλαβε χώραν κατά την απασχόλησή του υπό σύμβαση εξηρημένης εργασίας στον χειρισμό μηχανήματος της εργοδότηδος. Με τις παραδοχές αυτές με τις οποίες το Εφετείο εξαφάνισε κατά παραδοχή της εφέσεως της αναιρεσίβλητης την πρωτόδικη απόφαση και απέρριψε την αγωγή του αναιρεσειόντος, με την οποία ζητούσε την επιδίκαση αποζημιώσεως του προαναφερομένου νόμου, δεν παραβίασε την ως άνω διάταξη του άρθρου 60 παρ. 3 του α.ν. 1846/1951. Επομένως είναι απορριπτέος ως αβάσιμος ο μοναδικός λόγος αναιρέσεως εκ του άρθρου 559 αριθ. 1, με τον οποίο προβάλλεται εσφαλμένως ότι προϋπόθεση της απαλλαγής του εργοδότη από την υποχρέωση καταβολής αποζημιώσεως του ν. 551/1915 αποτελεί ότι ο εργαζόμενος είναι ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. για τον κλάδο συντάξεως, η οποία δεν συντρέχει γι' αυτόν.